

Arrest

nr. 82 173 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. WOUTERS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 23 augustus 1985 in Grozny (Tsjetsjenië).

Op 16 oktober 2002 kwam u aan in Litouwen, waar u samen met uw vader S.K. (...) (OV X) asiel aanvraagde. In 2003 werd u erkend als vluchteling in Litouwen.

Op 9 augustus 2006 trouwde u traditioneel met B. E. (...). In november 2007 vroegen u en uw vader asiel aan in Noorwegen. In 2008 werd u door de Noorse autoriteiten teruggestuurd naar Litouwen. U scheidde een eerste keer van uw partner B. (...) in april 2009. Op 1 of 2 augustus 2009 probeerden enkele mensen uw vader te ontvoeren. In december 2009 kwam B. (...) uw kinderen halen en nam ze mee. Dezelfde maand ging u opnieuw samenwonen met B. (...). Later sloeg en beledigde hij u. Uw partner B. (...) ging met zijn minnares naar Polen.

Eind december 2009 werd u benaderd door een onbekende Tsjetsjeen die naar uw vader informeerde. Hierna zag u regelmatig een auto in de buurt met een Russische nummerplaat. Op 19 of 20 februari 2010 kwam u uit uw appartement en zag u in de buurt van de traphal een groep Tsjetsjenen staan, waarna u terug naar binnenging. Tevens kreeg u vijf of zes dreigtelefoontjes. In februari 2010 sprak iemand u aan in een winkel en informeerde naar uw vader.

In maart 2010 verliet u uw partner B. (...) voor de tweede keer. U woonde enkele dagen bij een vriendin. Op 11 maart 2010 verliet u Litouwen met uw kinderen. Op 12 maart 2010 kwam u aan in België. Op 15 maart 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: de Litouwse verblijfskaarten van u en uw gezinsleden, de paspoorten van uw dochters, bustickets, de geboorteaktes van uw twee dochters, een artikel, een medisch attest, een kopie van een reisdocument en een diploma.

B. Motivering

"Er moet worden benadrukt dat u in 2003 door Litouwen als vluchteling werd erkend. Als dusdanig biedt Litouwen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie. Nu kan worden aangenomen dat u in Litouwen effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

In het licht van het voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Litouwen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Litouwen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming. Zoals blijkt uit wat volgt, toont u zulks op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier niet aan.

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in Litouwen kende, deels het gevolg waren van de problemen van uw vader (CGVS, p. 7). In het kader van de asielaanvraag van uw vader S. K. (...) (OV 6.584.689) nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarom kan het Commissariaat-generaal aangaande de problemen die u in Litouwen kende als gevolg van de problemen van uw vader, ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissing van uw vader S. K. (...) (OV 6.584.689) nam, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

" Er moet worden benadrukt dat u in 2003 door Litouwen als vluchteling werd erkend. Als dusdanig biedt Litouwen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie. Nu kan worden aangenomen dat u in Litouwen effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

In het licht van het voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Litouwen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Litouwen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Zoals blijkt uit wat volgt, toont u zulks op grond van het geheel van de elementen in het administratieve dossier niet aan. Er dient immers te worden opgemerkt dat uit uw asielrelaas en documenten niet blijkt dat u niet kan rekenen op toereikende bescherming van de Litouwse autoriteiten. De documenten die u indiende, en de verklaringen die u aflegde, betreffen samengevat vier categorieën van problemen die u in Litouwen zou hebben gekend.

Ten eerste werd u in februari 2006 tijdelijk vastgehouden in Litouwen op verdenking van de organisatie van illegale mensenhandel. U werd ervan verdacht in februari 2006 vier mensen over de Litouwse grens te hebben gesmokkeld, namelijk uw zoon A. (...), uw toenmalige partner K. (...), een zekere Z. (...) en een zekere M. (...). Na 3,5 maanden werd u vrijgesproken. Uit de door u afgelegde verklaringen en ingediende documenten blijkt dat u van oordeel bent dat u onrechtmatig werd vastgehouden (CGVS, p. 14-15). Tegen de omstandigheden van uw arrestatie, opsluiting, vrijlating en het strafonderzoek diende u dan ook verschillende klachten in bij de Litouwse autoriteiten.

Het krantenartikel dd 11/2/2006 (doc 20), beschrijft uw arrestatie in februari 2006. De beschikking, dd 10/2/2006 (doc 15), betreft de maatregel om u drie maanden in voorlopige hechtenis te nemen en vermeldt de mogelijkheid om hiertegen in beroep te gaan. De beschikking van de regionale rechtbank van Vilnius, dd 23/3/2006 (doc 23), verwerpt het beroep dat u tegen deze maatregel aantekende. In uw brief aan het Opperste Hof van Litouwen, dd 11/4/2006 (doc 42), verklaart u dat u niet in beroep ging tegen uw opsluiting omdat uw advocaat de vereiste termijnen hiervoor overschreed en dat uw klacht door de rechter in uw afwezigheid werd behandeld. Het bewijs van vrijlating, dd 26/5/2006 (doc 48), stelt dat u op deze datum werd vrijgelaten uit de gevangenis. De beslissing van het Opperste Hof van Litouwen, dd 10/5/2006 (doc 28), stelt dat zij uw klachten niet mogen behandelen en geeft aan bij welke instanties u beroep kan aantekenen. In uw handgeschreven brief aan de voorzitter van de tweede Apilinkov rechtbank van Vilnius, dd 12/5/2006 (doc 39), lijst u opnieuw uw klachten op in verband met het vooronderzoek van de strafzaak die tegen u werd aangespannen. Ook het document van de regionale rechtbank van Vilnius, dd 29/6/2006 (doc 30), legt u - in antwoord op uw klacht - uit welke instanties wel bevoegd zijn om uw klachten te behandelen. De mededeling van het parket dd 9/8/2006 in verband met het schorsen van het vooronderzoek betreffende de strafzaak waarin u als verdachte werd beschouwd (doc 17), vermeldt bij welke instantie u beroep kan aantekenen tegen deze beslissing. De brief van het openbaar ministerie van Litouwen, dd 5/10/2006, inclusief een enveloppe (doc 22), deelt u mee dat u recht heeft om een klacht in te dienen om schadevergoeding te verkrijgen nadat het vooronderzoek tegen u werd geschorst.

De Litouwse documenten, dd 10/4/2006 (doc 29), betreffen het opleggen van surveillancemaatregelen en de inbeslagname van documenten van u en uw toenmalige partner K. (...). Document 17 vermeldt verder dat tijdens het vooronderzoek van uw zaak bepaalde maatregelen werden genomen (imitatie van een strafbaar feit, opname van informatie, schaduwings). Deze maatregelen werden volgens de procureur die controle uitoefent over het vooronderzoek genomen in overeenstemming met de artikelen van het Litouws Wetboek van Strafvordering en op grond van de bepalingen van de rechtbank van Vilnius. U verklaarde dat bij de inspectie in het kader van uw strafzaak tevens een pistool, afliesterapparatuur in uw appartement en een pakje met wit poeder in de tas van uw eerste vrouw werden aangetroffen. U stelde dat iemand dit pakje bij jullie achterliet om u van drugsgebruik te kunnen beschuldigen (CGVS, p. 6). U stuurde hierover verschillende klachten naar de arrondissementsrechtbank van Vilnius en naar het Litouwse parket. Op 29 mei 2006 én 15 juni 2006 beantwoordde het parket deze klachten en deelde u mee dat het parket van Apilinkov in Kaunas met een onderzoek werd belast naar aanleiding van deze klachten (doc 16 en 26). In uw twee handgeschreven klachten, dd 15/5/2006 (doc 40c), verzoekt u de Procureur-Generaal van Litouwen deze feiten te onderzoeken. In uw brief, dd 11/2006 (doc 41), verzoekt u de procureur van het arrondissementsparket van Kaunas u op de hoogte te houden van de resultaten van het geopende onderzoek. In uw verzoekschrift aan het Apilinkov parket van Kaunas, dd 6/1/2007 (doc 36), stelt u dat u nog steeds niet op de hoogte werd gesteld van de beslissing van het Apilinkov parket van Kaunas. Aangezien de Litouwse autoriteiten talrijke keren hebben geantwoord op uw herhaaldelijke klachten (o.a. doc 16, 26, 28 en 30), is het echter weinig aannemelijk dat de Litouwse autoriteiten u onvoldoende op de hoogte zouden hebben gesteld van het verdere verloop van dit onderzoek.

De Litouwse autoriteiten antwoordden verschillende keren op uw brieven, gaven u de mogelijkheid om in beroep te gaan en verwezen u door naar andere instanties indien ze niet bevoegd bleken om op uw klacht te antwoorden. Uit de door u ingediende documenten kan worden afgeleid dat de Litouwse autoriteiten zich, ondanks uw eventueel onterechte arrestatie, inspanden om u op de hoogte te houden van de verweermiddelen waarover u beschikte om uw arrestatie aan te vechten. Aangezien blijkt dat u jurist van opleiding met 24 jaar werkervaring bent (CGVS, p. 4; zie doc 37), kan ik bovendien van u verwachten dat u er in slaagt om de juiste klachtinstantie te benaderen als u werd uitgelegd bij welke instantie u terecht kan met uw klachten. Uit bovenstaande documenten blijkt bijgevolg niet dat de Litouwse autoriteiten uw klachten niet ernstig zouden hebben genomen en deze niet zouden hebben behandeld.

In verband met het strafonderzoek (en verschillende andere problemen die u in Litouwen zou hebben gekend) diende u een krantenartikel in (doc 10). U heeft dit artikel zelf geschreven, waardoor dit document een erg subjectief karakter vertoont. Het artikel omvat de afbeelding van twee mededelingen over uw in verdenkingstelling, dd 9 en 15/2/2006. U stelde dat het document dd 9/2/2006 werd gepostdateerd naar 15/2/2006 tijdens een ontmoeting met onderzoeksrechter TSILINSK op 15/2/2006. U verklaarde dat u hierbij een slag op uw schouder kreeg van de onderzoeksrechter en dat er een gevecht ontstond met hem in zijn bureau (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat een aantal overheidsfunctionarissen na uw aanhouding en vrijlating werden gestraft. U stelde immers dat twee medewerkers van de autoriteiten werden ontslagen en dat de onderzoeksrechter, de rechter en de procureur werden gestraft (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt dat uw klachten ernstig werden genomen door de autoriteiten en dat er maatregelen werden genomen na uw klachten. Dit bewijst dat u

weldegelijk genoegdoening kreeg vanwege de Litouwse autoriteiten. In de rest van het artikel wordt voornamelijk het feitenrelaas van uw problemen in 2006 uitgebreid weergegeven. Het artikel uit Chechen Press, dd 31/5/2006 (doc 34), waarin u verschillende beschuldigingen uit aan het adres van uiteenlopende Litouwse autoriteiten, werd door uzelf geschreven, wat ook aan dit document een subjectief karakter verleent.

Uit de documenten die u indiende (doc 22), blijkt verder dat de Litouwse overheden u zelf lieten weten dat u een vergoeding kon aanvragen ter compensatie van uw onterechte opsluiting. U verklaarde dat u geen schadevergoeding kreeg omdat u de taal niet sprak en omdat de Litouwse autoriteiten dat wisten (CGVS, p. 8). Het is echter opmerkelijk dat de Litouwse autoriteiten verschillende brieven die ze u stuurden, lieten vergezellen van een vertaling in het Russisch (o.a. doc 22, 24, 26), wat op een bepaalde welwillendheid tegenover u wijst. Dit weerlegt uw bewering dat de Litouwse autoriteiten niks deden omdat ze wisten dat u geen Litouws sprak (CGVS, p. 8).

Voorts verklaarde u dat u verschillende advocaten had in Litouwen, en dat u zelfs – opvallend genoeg een advocaat weigerde (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen en de door u ingediende documenten werd duidelijk dat u over minstens twee advocaten in Litouwen beschikte, die u konden bijstaan om de nodige bescherming te vinden in Litouwen. Het document van uw advocaat V. (...) (doc 33) geeft informatie over de contacten die u had met deze advocaat in Litouwen. In de brief aan uw advocaat, mevrouw D. (...), dd 25/2/2006 met opmerking dd 10/3/2006 (doc 40b), spoorde u haar aan om beroep aan te tekenen tegen uw arrestatie. Voorts verklaarde u dat u verschillende advocaten had in Litouwen, en dat u zelfs – opvallend genoeg – een advocaat weigerde (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen en de door u ingediende documenten werd duidelijk dat u over minstens twee advocaten in Litouwen beschikte, die u konden bijstaan om de nodige bescherming te vinden in Litouwen. Het document van uw advocaat V. (...) (doc 33) geeft informatie over de contacten die u had met deze advocaat in Litouwen. In de brief aan uw advocaat, mevrouw D. (...), dd 25/2/2006 met opmerking dd 10/3/2006 (doc 40b), spoorde u haar aan om beroep aan te tekenen tegen uw arrestatie. Uit uw documenten bleek dat u door verzuim van uwentwege of van uw advocaat uiteindelijk niet volledig inging op de door de Litouwse autoriteiten aangeboden verweermiddelen.

De documenten die u indiende in verband met uw arrestatie en de daaropvolgende procedures in 2006, dus vier jaar voor uw uiteindelijke vlucht naar België, tonen bijgevolg niet aan dat de bescherming die u in Litouwen geniet, heeft opgehouden te bestaan. U reikte geen overtuigende elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming van de Litouwse autoriteiten ontoereikend zou zijn en u maakt niet aannemelijk dat u ten aanzien van Litouwen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Ten tweede vermeldde u enkele problemen die u in Litouwen kende na uw terugkeer uit Noorwegen in 2008. Zo verklaarde u dat drie Tsjetsjenen u begin augustus 2009 probeerden te ontvoeren, wat uw buurman kon vrijdelen. U stelde dat u de volgende dag naar het parket-generaal en naar de politie ging. Drie à vier dagen later ging u terug, en zeiden ze dat uw klacht niet was geregistreerd. Naar aanleiding van de beschieting van uw zoon door onbekenden en uw ontvoering stuurde u een verzoekschrift naar de procureur-generaal van Litouwen, dd 15/8/2009 (doc 44). In dit verzoekschrift vraagt u een onderzoek te doen naar de verwondingen van uw zoon A. (...) en naar de doodsb bedreigingen die u kreeg. Uit dit handgeschreven verzoekschrift kan niet worden afgeleid of en wanneer deze brief is verstuurd. Van de klacht die u naar aanleiding van de poging tot ontvoering indiende bij de politie, kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. U verklaarde dat u de kopieën van deze documenten in uw woning in Litouwen vergat (CGVS, p. 13, 14 en 16). Het is opvallend dat u geen begin van bewijs kan voorleggen over deze belangrijke demarche naar aanleiding van een ernstige bedreiging als een poging tot een ontvoering.

U verklaarde dat u in 2008 voor het laatst problemen kende met de autoriteiten in Litouwen (CGVS, p. 12). Zo werd u om de drie maanden bezocht en lastiggevallen door wijkagenten. Daarnaast werd u 3 à 5 keer telefonisch bedreigd. U wist echter niet door wie. U verklaarde dat u geen klacht indiende tegen deze onbekenden omdat u niet wist bij wie u zou terecht kunnen (CGVS, p. 12-13). Het is echter opmerkelijk dat u geen bescherming zocht naar aanleiding van deze anonieme dreig telefoons. Verder verklaarde u dat u drie keer werd achtervolgd door een zekere J. (...). De eerste keer vocht u met hem, de derde keer bracht u hem naar de politie. U verklaarde dat u samen met de mensenrechtenactivist T. (...) naar het parket ging om klacht in te dienen. U verklaarde dat de politie u uitlachte en dat u van het parket geen uitleg kreeg (CGVS, p. 11). U kon echter geen enkel begin van bewijs voorleggen van de demarches die u in dit geval zou hebben ondernomen. Tevens verklaarde u dat u in 2007, 2008 en 2009 telefoons kreeg van de autoriteiten en dat agenten langskwamen die u wilden controleren, waarbij u hun huiszoekingsbevel wilde zien. U verklaarde dat u naar aanleiding van deze problemen naar de politie in Pabrade ging maar werd uitgelachen. In 2009 diende u officieel klacht in bij het parket (CGVS, p. 11). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Het is opvallend dat u over uw recentste problemen in Litouwen weinig bewijzen voorlegt, terwijl u over de strafzaak in 2006 een hele reeks documenten kan voorleggen, wat erop wijst dat u, jurist zijnde, alle correspondentie nauwgezet bijhoudt.

Ten derde haalde u verschillende problemen van uw gezinsleden en kennissen in Litouwen en Rusland aan. Allereerst stelde u dat uw zoon A. (...) werd beschoten in Litouwen (CGVS, p. 4, 6, 9, 14). Het ongedateerde artikel (doc 9) vermeldt dat uw zoon in Litouwen werd beschoten. Het artikel vermeldt ook dat een medewerker van het vluchtelingencentrum dit incident meldde aan de politie en stelde dat Litouwers volgens hem niets te maken hadden met dit incident. U stelde dat u naar de commissaris ging maar dat die niet wilde praten met u. U wist echter de naam van deze commissaris niet (CGVS, p. 14). Het medisch attest, dd 12/9/2006 (doc 13), betreft de opname van A. (...) in het ziekenhuis. De internetartikels in verband met uw zoon A. (...) (doc 11) betreffen zijn overlijden in Tsjetsjenië, na zijn terugkeer uit Litouwen. Ook de brief van een zekere "L. (...)", dd 25/10/2009 (doc 49), gaat over het overlijden van uw zoon A. (...). Het filmpje op uw USB-stick (doc 1, in uw bezit) bevat enkele onduidelijke beelden en amper geluid. U stelde dat dit filmpje over de dood van A. (...) ging (CGVS, p. 9). Dit filmpje bewijst niets over de problemen die u in Litouwen zou gekend hebben. Deze documenten over uw zoon A. (...) staven de problemen die u persoonlijk in Litouwen zou gekend hebben niet en bewijzen niet dat u in Litouwen ontoereikend bescherming van de autoriteiten zou hebben gekregen.

Daarnaast verwees u naar de problemen die uw zoon Ar. (...) in de Russische Federatie kende, en die hem ertoe aanzetten asiel aan te vragen in Zweden. De internetartikels in verband met uw zoon Ar. (...) (doc 12) betreffen de situatie van uw zoon. De documenten zeggen niets over de redenen waarom u Litouwen verliet en over de mate van bescherming die u bij de Litouwse autoriteiten zou hebben gezocht.

Verder stelde u dat uw toenmalige partner K. (...) en uw zoon A. (...) moeilijkheden hadden om Litouwen binnen te komen (onder meer door visaproblemen) en om nadien asiel te verkrijgen in Litouwen, ondanks de bestaande regelgeving over gezinshereniging in Litouwen. In uw verzoekschrift, dd 21/11/2003 (doc 35), vroeg u de Litouwse autoriteiten om uw gezinsleden naar Litouwen te laten komen, wat uiteindelijk ook gebeurde. Mevrouw B. (...) stuurde later een brief (doc 31) aan het UNHCR in Litouwen ter ondersteuning van de asielaanvragen van uw toenmalige partner K. (...) en uw zoon A. (...). De brief van het openbaar ministerie van Litouwen, dd 30/5/2006 (doc 24), gaat in op uw klacht over de weigering van hun vluchtelingenstatuut. Deze brief vermeldt dat uw ex-partner en uw zoon een tijdelijke verblijfsvergunning werd verleend door de Litouwse asielinstanties. Het feit dat uw gezinsleden moeilijkheden hadden om erkend te worden in Litouwen of er niet erkend werden, betekent niet dat uw gezinsleden onterecht niet op bescherming van de Litouwse autoriteiten zouden kunnen rekenen of dat u ten aanzien van Litouwen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

De ongedateerde brief aan de officier van justitie van Vilnius (doc 37) betreft de nagelaten hulpverlening aan Z. T. (...). Het antwoord van het Litouws parket dd 21/6/2006 (doc 25) gaat in op uw klacht betreffende het gebrek aan medische hulp aan Z. (...), die samen met u in februari 2006 werd aangehouden en opgesloten. Dit document vermeldt dat uw klacht werd behandeld en hierop een vooronderzoek werd gestart, met opgave van het nummer van het strafdossier. Het ongedateerde en handgeschreven verzoekschrift van Z. (...) (doc 38) omvat een klacht van Z. (...) over de slechte behandeling die haar en haar man te beurt vielen bij hun aanhouding. Deze correspondentie betreft de zaak van Z. (...). Deze documenten bewijzen niet dat u op onvoldoende bescherming vanwege de Litouwse autoriteiten kon rekenen. Uit deze documenten blijkt wel dat uw interventies bij de Litouwse autoriteiten ten voordele van Z. (...) ernstig werden genomen en een vervolg kregen.

De beslissing van de arrondissementsrechtbank van Vilnius, dd 1/3/2006 (doc 27), betreft het beroep dat uw voormalige partner K. (...) tegen haar gevangenisstraf indiende. De brief van het parket-generaal, dd 22/5/2006 (doc 18), is gericht aan K. (...), en niet aan u. Dit document betreft haar recht op verdediging en omvat enkele procedurele aspecten. Aangezien u intussen traditioneel gescheiden bent van K. (...) en K. (...) bovendien geen asielaanvraag indiende in België, zijn deze documenten onvoldoende relevant voor uw asielaanvraag in België. De documenten bewijzen in geen geval dat u op onvoldoende bescherming vanwege de Litouwse autoriteiten kon rekenen.

De bundel teksten (doc 14) betreft deels de problemen die u zelf in Rusland kende en die u ertoe aanzetten naar Litouwen te vluchten. Deze problemen zijn weinig relevant voor uw huidige asielaanvraag in België. Andere teksten uit de bundel betreffen uw asielaanvraag in Litouwen. Deze teksten bewijzen niets over de problemen die u na uw aankomst in Litouwen zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet Litouwen te verlaten. De bundel bevat ook teksten van L. V. (...), die actief zou zijn als mensenrechtenactiviste. Haar brief, dd 21/2/2006, gaat over uw arrestatie in februari 2006. Het artikel van L. V. (...), dd 13/4/2007, behandelt uw problemen naar aanleiding van uw

arrestatie in februari 2006 en de beschieting en het overlijden van uw zoon A. (...) in Tsjetsjenië. Deze documenten reiken geen nieuwe elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u ontoereikende beschermingsmogelijkheden kreeg van de Litouwse autoriteiten.

Voorts haalde u het bezoek van een Russische FSB-generaal in Litouwen aan. U verklaarde dat u van de heer P. (...), medewerker van de VSD (veiligheidsdepartement van Litouwen), vernam dat de FSB-generaal P. (...) in de herfst van 2005 naar Litouwen kwam. U verklaarde dat de vervolgingen tegen u nadien zijn gestart (CGVS, p. 10). U kon echter niet hard maken dat uw problemen na of naar aanleiding van dit bezoek zouden zijn gestart.

Ten slotte vermeldde u dat u conflicten had met de heer S. (...), vertegenwoordiger van de VN in Litouwen (CGVS, p. 10). In uw handgeschreven brief aan de heer S. (...), vertegenwoordiger van het UNHCR in Litouwen, dd 14/2/2006 (doc 40a), verwijt u hem dat hij geen maatregelen nam te uwer bescherming. U diende echter geen begin van bewijs in dat u ooit een officiële aanvraag stelde bij het UNHCR.

Ten vierde vermeldde u de problemen die u in Litouwen kende met uw voormalige werkgever en met het arbeidsbureau. U stelde dat u in 2008 en 2009 werkte in Litouwen. U stelde dat dit werk officieel was en legde uw werkvergunning voor (doc 3). Hierna zou u een financieel conflict gehad hebben op uw werk. De firma waar u werkte, ging bankroet (CGVS, p. 4). U stelde dat u sinds december 2008 was ingeschreven bij het arbeidsbureau maar in december 2009 plots bleek uitgeschreven te zijn (CGVS, p. 9 en doc 47). Het Commissariaat-generaal moet opmerken dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend de sociaal-economische problemen die u in Litouwen zou hebben gehad, namelijk dat u geen werk vond. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie naar aanleiding van deze problemen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Uit uw verklaringen en voorgelegde documenten, waaronder verschillende antwoorddocumenten die van de Litouwse autoriteiten afkomstig zijn, komen bijgevolg onvoldoende overtuigende elementen naar voor waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die u van de Litouwse autoriteiten verkreeg, ontoereikend zou zijn. Bijgevolg dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in Litouwen in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw Russisch rijbewijs (doc 2) bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist. Uw officiersdossier (doc 19) bevat enkel informatie over uw identiteit en uw loopbaan als officier in Tsjetsjenië. Uw Litouwse arbeidskaart (doc 3) betreft uw werkvergunning in Litouwen. Uw Litouws reisdocument (doc 4) en de verblijfstitels van u, uw vrouw en uw dochter A. (...) (doc 5) staven uw identiteit en de verblijfsstatuten die u en uw gezinsleden in Litouwen hebben. De kopieën van vier bladzijden uit het Russisch binnenlands paspoort van uw zoon A. (...) (doc 6) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot de identiteit van uw zoon. De vliegtuigtickets (doc 51) van uw ex-partner K. (...) en uw zoon A. (...) staven enkel hun reis van Minsk naar Kaliningrad. Al deze documenten bevatten geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen of de beschermingsmogelijkheden die u in Litouwen aansprak. Het tijdschriftartikel, dd 21/1/2010 (doc 50), behandelt de situatie van migranten en asielzoekers in Litouwen. Dit artikel zegt niets over uw persoonlijke situatie.

Daarnaast legde u verschillende brieven voor. De brief die u stuurde naar de voorzitter van het Litouwse parlement (doc 45) is ongedateerd. U beweert in deze brief dat u sinds februari 2006 al zes keer naar het parlement een brief had geschreven. Van deze andere zes brieven legde u geen enkel begin van bewijs voor. In de brief die u voorlegde, beschrijft u de vele problemen die u in Litouwen zou gekend hebben. U schrijft echter dat de strafzaak die tegen u werd gestart wegens gebrek aan strafbare feiten werd geschorst. U schrijft verder dat ex-communisten en KGB'ers Litouwen regeren. Ik wens te benadrukken dat u niettemin in 2003 door de Litouwse autoriteiten als vluchteling werd erkend. U vraagt de wetgever verder om een onderzoek te starten wegens uw "klacht". Allereerst is het niet duidelijk waaruit uw klacht aan het parlement precies bestaat, aangezien de brief behoorlijk ruim is en u in de brief niet duidelijk maakt wat u precies wil of verwacht van de voorzitter van het Litouwse parlement. Daarnaast kan niet verwacht worden dat een nationaal parlement een onderzoek instelt over de persoonlijke problemen die burgers kennen. Er kan van u, die jurist bent en bovendien voormalig Viceminister van Binnenlandse Zaken in Tsjetsjenië (CGVS, p. 4), verwacht worden dat u ervan op de hoogte bent dat wetgevende organen in rechtstaten normaal gezien niet bevoegd zijn om individuele klachtendossiers van burgers te behandelen. Ten slotte is Litouwen een rechtstaat en

volwaardig lid van de Europese Unie. Het Commissariaat-generaal kan er niet van uit gaan dat het Litouwse parlement aanvragen op een onbillijke manier zou behandelen.

De brief van A. S. (...), dd 18/3/2006 (doc 21) is enkel een aanbevelingsbrief met een persoonsbeschrijving (CGVS, p. 8). Daarnaast legde u twee brieven voor van de zelfverklaarde mensenrechtenactivist T. J.(...) (doc 7 en 8). U stelde dat T. (...) mensenrechtenactivist is (CGVS, p. 4, 11 en 13). De opmaak van deze brieven is opvallend amateuristisch. Zo is de brief enkel in hoofdletters geschreven. Van gereputeerde mensenrechtenactivisten kan verwacht worden dat zij ervaring hebben met het opstellen van steunbrieven. Hierdoor ontstaat twijfel aan de geloofwaardigheid van T. J. (...) als mensenrechtenactivist. Bovendien zijn zijn beweringen dat Russische geheime agenten nog steeds actief zijn in post-Sovjetstaten, waaronder Litouwen, loze beweringen die niet worden hard gemaakt. De brief van Mevrouw S. (...), vertegenwoordiger van de Republiek Itsjkerië in de Baltische Staten, dd 20/3/2006 (doc 32), geeft geen inhoudelijke informatie over de strafzaak die tegen u bestond of de problemen die u in Litouwen zou gekend hebben. Uw handgeschreven en ongedateerde brief (doc 46) is gericht aan een "rechter", maar het is niet duidelijk welke rechter bedoeld is. Uit deze brief, waarin u uw grieven uiteenzet naar aanleiding van de problemen die u (eind 2005) kende om uw ex-vrouw en zoon naar Litouwen te laten overkomen evenals de problemen die u (kort daarop, namelijk in februari 2006) kreeg nadat uw vrouw en zoon vanuit Litouwen naar Duitsland probeerden te gaan, kan niet worden afgeleid of en wanneer deze brief is verstuurd. Uw ongedateerde brief aan het hooggerechtshof van Litouwen (doc 43) is een kopie, wat een beperkte bewijswaarde met zich meebrengt, en is moeilijk leesbaar. Ook deze documenten betreffen uw strafzaak en uw problemen in 2006. De brieven aan het arbeidsbureau in Litouwen dd 4/2/2010, 26/1/2010 en 8/2/2010 (doc 47) omvatten een discussie over uw in- en uitschrijving als werkzoekende. Al deze brieven bevatten onvoldoende aanwijzingen waaruit zou blijken dat de bescherming die u in Litouwen geboden werd, ontoereikend zou zijn of opgehouden zou hebben te bestaan.

Ten slotte blijkt dat de periode tussen uw laatste problemen in Litouwen en uw vlucht naar België opvallend lang was. U verklaarde dat u in 2008 voor het laatst problemen kende met de autoriteiten in Litouwen (CGVS, p. 12). Niettemin verliet u Litouwen pas in februari 2010 (CGVS, p. 5). Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in Litouwen.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw partner, A. P. (...) (OV 6.584.694), en uw dochter, E. C. (...) (OV 6.595.730), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorts moet het Commissariaat-generaal opmerken dat de door u aangehaalde medische problemen met uw hart en schildklier (CGVS, p. 16), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in Litouwen, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Onverminderd voorgaande, kan tot slot gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

Wat betreft uw persoonlijke problemen (met uw ex-partner B. (...)) merkt het Commissariaat-generaal op dat deze van familiale aard zijn. U stelde dat u in Litouwen problemen kende met uw ex-partner B. (...) (CGVS, p. 7). Er dient echter te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u voldoende bescherming zocht voor uw familiale problemen in Litouwen en evenmin blijkt dat de bescherming die u door Litouwen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan.

U stelde weliswaar dat uw buren de politie belden toen B. (...) u sloeg in december 2009. De politie zou gekomen zijn en gezegd hebben dat het eigenlijk een familiekwestie was, hoewel uw neus gebroken was en uw oog gekneusd was. U kon de Belgische asielinstanties echter geen bewijs voorleggen van het feit dat de politie toen langskwam, behalve het feit dat u getuigen had (CGVS, p. 8). Van deze getuigenissen legde u echter geen begin van bewijs voor.

Uit uw verklaringen bleek verder dat uzelf in het geheel naliel om bescherming te zoeken bij de Litouwse autoriteiten naar aanleiding van de problemen met uw ex-partner. Zo verklaarde u dat u wegliep nadat B. (...) u aanviel. Hierna kwam B. (...) u met de auto halen en bracht hij u terug. Daarna nam hij alle documenten van u af. U stelde dat u geen aangifte deed van het feit dat B. (...) deze

documenten van u afpakte. U verklaarde dat u überhaupt geen klacht indiende tegen uw ex-partner B. (...) in Litouwen. Als reden hiervoor haalde u aan dat Litouwen België niet is en Europa niet is (CGVS, p. 10). U verklaarde dat u wel bescherming zocht bij uw vriendin. De dagen voor uw vertrek naar België woonde u bij deze vriendin (CGVS, p. 11). Dit betekent echter niet dat u bescherming zou hebben gezocht bij de autoriteiten in Litouwen. Ik verwacht evenwel dat u in Litouwen, het land dat u internationale bescherming bood, tenminste een poging zou hebben ondernomen om bescherming te krijgen. Er kan immers van worden uitgegaan dat u weldegelijk op de nodige bescherming van de autoriteiten in Litouwen, dat sinds 2004 volwaardig lid van de Europese Unie is, kan rekenen indien u te maken heeft met familiale problemen of partnergeweld.

U stelde dat u een verwonding had aan uw borst en uw neus omdat uw ex-partner B. (...) u probeerde neer te steken (CGVS, p. 10-11). Dienaangaande moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u verwondingen of medische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. U stelde dat u niet naar het ziekenhuis ging omdat u niet mocht van uw ex-partner (CGVS, p. 11). Niettemin legde u ook geen Belgisch medisch attest over uw verwondingen voor. Bovendien kan verwacht worden dat u de Litouwse autoriteiten of rechtbanken kan contacteren, indien uw ex-partner u zou geweigerd hebben naar het ziekenhuis te gaan.

Terloops merk ik op dat u aangaf dat uw ex-partner B. (...) intussen Litouwen had verlaten en met zijn minnares naar Polen was vertrokken. Van daaruit zou hij zijn doorgereisd naar Italië. Momenteel zou hij zich in België bevinden, waar hij ook een asielaanvraag zou hebben ingediend. In geval van terugkeer naar Litouwen is het bijgevolg weinig waarschijnlijk dat u er problemen zou hebben met uw ex-partner.

U heeft bijgevolg nagelaten om in Litouwen bescherming te zoeken voor uw problemen met uw ex-partner. U maakt evenmin aannemelijk dat de Litouwse autoriteiten u een dergelijke bescherming niet zouden verlenen. Daarom kan ik ten aanzien van u, met betrekking tot de problemen die u met uw ex-partner kende, evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De Litouwse verblijfskaarten van u en uw gezinsleden, de paspoorten van uw dochters, de geboorteaktes van uw twee dochters en de kopie van uw vervallen Litouws reisdocument staven enkel uw identiteit en die van uw gezinsleden, en uw verblijfsstatus in Litouwen. De bustickets staven uw reisweg van Litouwen naar België. Het medisch attest, dd 23/9/2009, betreft de geboorte en medische problemen van uw dochter M. (...). Uw diploma staft enkel uw opleiding en schoolprestaties. Deze documenten geven geen informatie over de problemen die u in Litouwen zou gekend hebben.

Het artikel, dd 1/3/2006, gaat over vermeende mensenrechtenschendingen in Litouwen. Enkel het eerste deel van dit artikel betreft de problemen die u en uw familieleden kenden toen uw vader in 2006 in Litouwen werd gearresteerd. Deze problemen werden reeds behandeld in de hierboven vermelde beslissing van uw vader S. K. (...) (OV 6.584.689).

Ik wijs er op dat de 51 documenten die uw vader indiende in het kader van zijn asielaanvraag, zijn terug te vinden in zijn administratief dossier.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van de partner van uw vader, A. P. (...) (OV 6.584.694), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten slotte moet het Commissariaat-generaal opmerken dat de door u aangehaalde medische problemen (CGVS, p. 11), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in Litouwen, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezien u de subsidiaire beschermingsstatus in Litouwen geniet, niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Litouwen kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus deels verbindt aan de asielaanvraag van haar vader, S. K., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 91 450. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij – wat de problemen van haar vader betreft – zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar vader tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 15 februari 2012.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 82 171 van 31 mei 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan S. K. Het arrest genomen in hoofd van de vader van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij stelt in onderhavig verzoekschrift herhaaldelijk dat dit een beroep tot nietigverklaring behelst en voert hierin een aantal “middelen tot nietigverklaring” aan. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen van artikel 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 28 mei 1951 in Lenger (Kazakstan). Later woonde u in Grozny (Tsjetsjenië).

Van 1992 tot 2002 werkte u in Tsjetsjenië als Viceminister van Binnenlandse Zaken. Op 16 oktober 2002 kwam u aan in Litouwen, waar u samen met uw dochter E. C. (...) (OV 6.595.730) asiel aanvroeg. In 2003 werd u erkend als vluchteling in Litouwen. In december 2005 kwamen ook uw eerste vrouw, K. U. (...), en uw zoon A. (...) naar Litouwen.

In februari 2006 kreeg u bezoek van twee mensen. Ze overtuigden u om K. (...) en A. (...) vanuit Litouwen naar Duitsland te laten vluchten. Op 10 februari 2006 werden K. (...) en A. (...) aan de Litouwse grens aangehouden. U werd ook aangehouden door de politie op verdenking van mensensmokkel. U zat 3,5 maanden in voorhechtenis. U werd vrijgesproken en vrijgelaten op 26 mei 2006. Op 6 of 7 september 2006 werd uw zoon A. (...) in Rukla (Litouwen) voor de ingang van het opvangcentrum voor vluchtelingen beschoten door onbekenden.

In november 2007 vroegen u en uw dochter E. C. (...) (OV 6.595.730) asiel aan in Noorwegen. Op 2 april 2008 werden jullie door de Noorse autoriteiten via Denemarken teruggestuurd naar Litouwen. Op 6 april 2008 kreeg u een telefoon van de Litouwse staatsveiligheidsdienst die u wou aanwerven, wat u weigerde.

In Kaunas trouwde u in augustus 2008 traditioneel met A. P. (...) (OV 6.584.694). Jullie kregen op 3 augustus 2009 een dochter, A. (...). In 2009 scheidde u in Litouwen traditioneel van K. U. (...).

Begin augustus 2009 kwamen drie Tsjetsjenen naar u. Ze probeerden u te ontvoeren. Uw buurman verijdelde dit. Uw zoon A. (...) keerde terug naar Tsjetsjenië. Hij trok de bergen in, waar hij op 21 oktober 2009 werd gedood. Twee weken later werd uw oudste zoon A. (...) in Moskou opgepakt door Kadyrovtsi. Hij werd meegenomen naar Tsjetsjenië. Hij werd vrijgekocht en vertrok dezelfde dag naar Moskou. Hij vluchtte naar Zweden, waar hij drie maanden later erkend werd als vluchteling.

Uiteindelijk verliet u Litouwen op 23 februari 2010. Samen met uw partner A. P. (...) (OV 6.584.694) en uw dochter A. (...) reisde u per auto naar België. Op 24 februari 2010 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Enkele weken later diende uw dochter E.C. (...) (OV 6.595.730) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten (voortaan: "doc", zie groen mapje in het administratieve dossier) voor:

1. een USB-stick met filmpjes
2. uw rijbewijs
3. uw Litouwse werkvergunning
4. uw Litouws reisdocument
5. de verblijfstitels van u, uw vrouw en uw dochter A. (...)
6. een kopie van vier bladzijden uit het Russisch binnenlands paspoort van uw zoon A. (...)
7. een brief van T. J. (...), dd 26/9/2010
8. een ongedateerde steunbrief van V. M. (...) en T. J. (...)
9. een krantenartikel over uw zoon
10. een krantenartikel, dd 1-15/9/2006, inclusief twee mededelingen over in verdenkingstelling, dd 9/2/2006 en 15/2/2006
11. internetartikels over uw zoon A. (...)
12. internetartikels over uw zoon A. (...)
13. medische documenten over uw zoon A. (...), dd 12/9/2006
14. krantenartikels en brieven
15. beschikking van de rechtbank, dd 10/2/2006
16. antwoord op klachten, dd 29/5/2006
17. document over de schorsing van het onderzoek, dd 9/8/2006
18. brief van het parket-generaal, dd 22/5/2006
19. uw officiersdossier
20. een krantenartikel, dd 11/2/2006
21. brief A. S. (...), dd 18/3/2006
22. een brief van het openbaar ministerie van Litouwen, dd 5/10/2006, inclusief een enveloppe
23. een beschikking van de regionale rechtbank van Vilnius, dd 23/3/2006
24. een brief van het openbaar ministerie van Litouwen, dd 30/5/2006
25. een brief van het openbaar ministerie van Litouwen, dd 21/6/2006
26. een brief van het openbaar ministerie van Litouwen, dd 15/6/2006
27. een beslissing van de arrondissementsrechtbank van Vilnius, dd 1/3/2006
28. een beslissing van het Opperste Hof van Litouwen, dd 10/5/2006
29. een bewijs van het opleggen van surveillancemaatregelen van u en uw vrouw, dd 10/4/2006
30. een document van de regionale rechtbank van Vilnius, dd 29/6/2006
31. een e-mail gericht aan UNHCR, dd 19/1/2006
32. een verzoekschrift van de vertegenwoordiger van Itsjkerië, dd 20/3/2006
33. een document van uw advocaat V. (...)
34. een artikel van Chechenpress, dd 31/5/2006
35. een verzoekschrift van uwentwege, dd 21/11/2003
36. een verzoekschrift aan het Apilinkov parket van Kaunas, dd 6/1/2007
37. een ongedateerde brief aan de officier van justitie van Vilnius
38. een ongedateerd verzoekschrift van Z. T. (...)
39. een brief aan de voorzitter van de tweede Apilinkov rechtbank van Vilnius, dd 12/5/2006
40. enkele brieven die u schreef
 - a. brief aan de heer S. (...), dd 14/2/2006
 - b. brief aan uw advocaat, dd 25/2/2006; met opmerking, dd 10/3/2006
 - c. twee klachten t.a.v. de Procureur-Generaal van Litouwen, dd 15/5/2006
41. een brief aan de procureur van het arrondissementsparket van Kaunas, dd 11/2006
42. een brief aan het Opperste Hof van Litouwen, dd 11/4/2006
43. een ongedateerde klachtenbrief
44. een verzoekschrift aan de procureur-generaal van Litouwen, dd 15/8/2009
45. een ongedateerde brief aan de voorzitter van het Parlement van Litouwen
46. een ongedateerde brief aan een rechter
47. brieven aan het arbeidsbureau in Litouwen, dd 4/2/2010, 26/1/2010 en 8/2/2010
48. een bewijs van vrijlating, dd 26/5/2006
49. een brief van "Letas", dd 25/10/2009
50. een artikel, dd 21/1/2010
51. vliegtuigtickets

B. Motivering

Er moet worden benadrukt dat u in 2003 door Litouwen als vluchteling werd erkend. Als dusdanig biedt Litouwen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie. Nu kan

worden aangenomen dat u in Litouwen effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

In het licht van het voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Litouwen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Litouwen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Zoals blijkt uit wat volgt, toont u zulks op grond van het geheel van de elementen in het administratieve dossier niet aan. Er dient immers te worden opgemerkt dat uit uw asielrelaas en documenten niet blijkt dat u niet kan rekenen op toereikende bescherming van de Litouwse autoriteiten.

De documenten die u indiende, en de verklaringen die u aflegde, betreffen samengevat vier categorieën van problemen die u in Litouwen zou hebben gekend.

Ten eerste werd u in februari 2006 tijdelijk vastgehouden in Litouwen op verdenking van de organisatie van illegale mensenhandel. U werd ervan verdacht in februari 2006 vier mensen over de Litouwse grens te hebben gesmokkeld, namelijk uw zoon A. (...), uw toenmalige partner K. (...), een zekere Z. (...) en een zekere M. (...). Na 3,5 maanden werd u vrijgesproken. Uit de door u afgelegde verklaringen en ingediende documenten blijkt dat u van oordeel bent dat u onrechtmatig werd vastgehouden (CGVS, p. 14-15). Tegen de omstandigheden van uw arrestatie, opsluiting, vrijlating en het strafonderzoek diende u dan ook verschillende klachten in bij de Litouwse autoriteiten.

Het krantenartikel dd 11/2/2006 (doc 20), beschrijft uw arrestatie in februari 2006. De beschikking, dd 10/2/2006 (doc 15), betreft de maatregel om u drie maanden in voorlopige hechtenis te nemen en vermeldt de mogelijkheid om hiertegen in beroep te gaan. De beschikking van de regionale rechtbank van Vilnius, dd 23/3/2006 (doc 23), verwerpt het beroep dat u tegen deze maatregel aantekende. In uw brief aan het Opperste Hof van Litouwen, dd 11/4/2006 (doc 42), verklaart u dat u niet in beroep ging tegen uw opsluiting omdat uw advocaat de vereiste termijnen hiervoor overschreed en dat uw klacht door de rechter in uw afwezigheid werd behandeld. Het bewijs van vrijlating, dd 26/5/2006 (doc 48), stelt dat u op deze datum werd vrijgelaten uit de gevangenis. De beslissing van het Opperste Hof van Litouwen, dd 10/5/2006 (doc 28), stelt dat zij uw klachten niet mogen behandelen en geeft aan bij welke instanties u beroep kan aantekenen. In uw handgeschreven brief aan de voorzitter van de tweede Apilinkov rechtbank van Vilnius, dd 12/5/2006 (doc 39), lijst u opnieuw uw klachten op in verband met het vooronderzoek van de strafzaak die tegen u werd aangespannen. Ook het document van de regionale rechtbank van Vilnius, dd 29/6/2006 (doc 30), legt u - in antwoord op uw klacht - uit welke instanties wel bevoegd zijn om uw klachten te behandelen. De mededeling van het parket dd 9/8/2006 in verband met het schorsen van het vooronderzoek betreffende de strafzaak waarin u als verdachte werd beschouwd (doc 17), vermeldt bij welke instantie u beroep kan aantekenen tegen deze beslissing. De brief van het openbaar ministerie van Litouwen, dd 5/10/2006, inclusief een enveloppe (doc 22), deelt u mee dat u recht heeft om een klacht in te dienen om schadevergoeding te verkrijgen nadat het vooronderzoek tegen u werd geschorst.

De Litouwse documenten, dd 10/4/2006 (doc 29), betreffen het opleggen van surveillancemaatregelen en de inbeslagname van documenten van u en uw toenmalige partner K. (...). Document 17 vermeldt verder dat tijdens het vooronderzoek van uw zaak bepaalde maatregelen werden genomen (imitatie van een strafbaar feit, opname van informatie, schaduwning). Deze maatregelen werden volgens de procureur die controle uitoefent over het vooronderzoek genomen in overeenstemming met de artikelen van het Litouws Wetboek van Strafvordering en op grond van de bepalingen van de rechtbank van Vilnius. U verklaarde dat bij de inspectie in het kader van uw strafzaak tevens een pistool, afuisterapparatuur in uw appartement en een pakje met wit poeder in de tas van uw eerste vrouw werden aangetroffen. U stelde dat iemand dit pakje bij jullie achterliet om u van drugsgebruik te kunnen beschuldigen (CGVS, p. 6). U stuurde hierover verschillende klachten naar de arrondissementsrechtbank van Vilnius en naar het Litouwse parket. Op 29 mei 2006 én 15 juni 2006 beantwoordde het parket deze klachten en deelde u mee dat het parket van Apilinkov in Kaunas met een onderzoek werd belast naar aanleiding van deze klachten (doc 16 en 26). In uw twee handgeschreven klachten, dd 15/5/2006 (doc 40c), verzoekt u de Procureur-Generaal van Litouwen deze feiten te onderzoeken. In uw brief, dd 11/2006 (doc 41), verzoekt u de procureur van het arrondissementsparket van Kaunas u op de hoogte te houden van de resultaten van het geopende onderzoek. In uw verzoekschrift aan het Apilinkov parket van Kaunas, dd 6/1/2007 (doc 36), stelt u dat u nog steeds niet op de hoogte werd gesteld van de beslissing van het Apilinkov parket van Kaunas. Aangezien de Litouwse autoriteiten talrijke keren hebben geantwoord op uw herhaaldelijke klachten

(o.a. doc 16, 26, 28 en 30), is het echter weinig aannemelijk dat de Litouwse autoriteiten u onvoldoende op de hoogte zouden hebben gesteld van het verdere verloop van dit onderzoek.

De Litouwse autoriteiten antwoordden verschillende keren op uw brieven, gaven u de mogelijkheid om in beroep te gaan en verwezen u door naar andere instanties indien ze niet bevoegd bleken om op uw klacht te antwoorden. Uit de door u ingediende documenten kan worden afgeleid dat de Litouwse autoriteiten zich, ondanks uw eventueel onterechte arrestatie, inspanden om u op de hoogte te houden van de verweermiddelen waarover u beschikte om uw arrestatie aan te vechten. Aangezien blijkt dat u jurist van opleiding met 24 jaar werkervaring bent (CGVS, p. 4; zie doc 37), kan ik bovendien van u verwachten dat u er in slaagt om de juiste klachtinstantie te benaderen als u werd uitgelegd bij welke instantie u terecht kan met uw klachten. Uit bovenstaande documenten blijkt bijgevolg niet dat de Litouwse autoriteiten uw klachten niet ernstig zouden hebben genomen en deze niet zouden hebben behandeld.

In verband met het strafonderzoek (en verschillende andere problemen die u in Litouwen zou hebben gekend) diende u een krantenartikel in (doc 10). U heeft dit artikel zelf geschreven, waardoor dit document een erg subjectief karakter vertoont. Het artikel omvat de afbeelding van twee mededelingen over uw in verdenkingstelling, dd 9 en 15/2/2006. U stelde dat het document dd 9/2/2006 werd gepostdateerd naar 15/2/2006 tijdens een ontmoeting met onderzoeksrechter TSILINSK op 15/2/2006. U verklaarde dat u hierbij een slag op uw schouder kreeg van de onderzoeksrechter en dat er een gevecht ontstond met hem in zijn bureau (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat een aantal overheidsfunctionarissen na uw aanhouding en vrijlating werden gestraft. U stelde immers dat twee medewerkers van de autoriteiten werden ontslagen en dat de onderzoeksrechter, de rechter en de procureur werden gestraft (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt dat uw klachten ernstig werden genomen door de autoriteiten en dat er maatregelen werden genomen na uw klachten. Dit bewijst dat u weldegelijk genoegdoening kreeg vanwege de Litouwse autoriteiten. In de rest van het artikel wordt voornamelijk het feitenrelaas van uw problemen in 2006 uitgebreid weergegeven. Het artikel uit Chechen Press, dd 31/5/2006 (doc 34), waarin u verschillende beschuldigingen uit aan het adres van uiteenlopende Litouwse autoriteiten, werd door uzelf geschreven, wat ook aan dit document een subjectief karakter verleent.

Uit de documenten die u indiende (doc 22), blijkt verder dat de Litouwse overheden u zelf lieten weten dat u een vergoeding kon aanvragen ter compensatie van uw onterechte opsluiting. U verklaarde dat u geen schadevergoeding kreeg omdat u de taal niet sprak en omdat de Litouwse autoriteiten dat wisten (CGVS, p. 8). Het is echter opmerkelijk dat de Litouwse autoriteiten verschillende brieven die ze u stuurden, lieten vergezellen van een vertaling in het Russisch (o.a. doc 22, 24, 26), wat op een bepaalde welwillendheid tegenover u wijst. Dit weerlegt uw bewering dat de Litouwse autoriteiten niks deden omdat ze wisten dat u geen Litouws sprak (CGVS, p. 8).

Voorts verklaarde u dat u verschillende advocaten had in Litouwen, en dat u zelfs – opvallend genoeg een advocaat weigerde (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen en de door u ingediende documenten werd duidelijk dat u over minstens twee advocaten in Litouwen beschikte, die u konden bijstaan om de nodige bescherming te vinden in Litouwen. Het document van uw advocaat V. (...) (doc 33) geeft informatie over de contacten die u had met deze advocaat in Litouwen. In de brief aan uw advocaat, mevrouw D. (...), dd 25/2/2006 met opmerking dd 10/3/2006 (doc 40b), spoorde u haar aan om beroep aan te tekenen tegen uw arrestatie. Voorts verklaarde u dat u verschillende advocaten had in Litouwen, en dat u zelfs – opvallend genoeg – een advocaat weigerde (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen en de door u ingediende documenten werd duidelijk dat u over minstens twee advocaten in Litouwen beschikte, die u konden bijstaan om de nodige bescherming te vinden in Litouwen. Het document van uw advocaat V. (...) (doc 33) geeft informatie over de contacten die u had met deze advocaat in Litouwen. In de brief aan uw advocaat, mevrouw D. (...), dd 25/2/2006 met opmerking dd 10/3/2006 (doc 40b), spoorde u haar aan om beroep aan te tekenen tegen uw arrestatie. Uit uw documenten bleek dat u door verzuim van uwentwege of van uw advocaat uiteindelijk niet volledig inging op de door de Litouwse autoriteiten aangeboden verweermiddelen.

De documenten die u indiende in verband met uw arrestatie en de daaropvolgende procedures in 2006, dus vier jaar voor uw uiteindelijke vlucht naar België, tonen bijgevolg niet aan dat de bescherming die u in Litouwen geniet, heeft opgehouden te bestaan. U reikte geen overtuigende elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming van de Litouwse autoriteiten ontoereikend zou zijn en u maakt niet aannemelijk dat u ten aanzien van Litouwen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Ten tweede vermeldde u enkele problemen die u in Litouwen kende na uw terugkeer uit Noorwegen in 2008. Zo verklaarde u dat drie Tsjetsjenen u begin augustus 2009 probeerden te ontvoeren, wat uw buurman kon vrijdelen. U stelde dat u de volgende dag naar het parket-generaal en naar de politie ging. Drie à vier dagen later ging u terug, en zeiden ze dat uw klacht niet was geregistreerd.

Naar aanleiding van de beschieting van uw zoon door onbekenden en uw ontvoering stuurde u een verzoekschrift naar de procureur-generaal van Litouwen, dd 15/8/2009 (doc 44). In dit verzoekschrift vraagt u een onderzoek te doen naar de verwondingen van uw zoon A. (...) en naar de doodsb bedreigingen die u kreeg. Uit dit handgeschreven verzoekschrift kan niet worden afgeleid of en wanneer deze brief is verstuurd. Van de klacht die u naar aanleiding van de poging tot ontvoering indiende bij de politie, kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. U verklaarde dat u de kopieën van deze documenten in uw woning in Litouwen vergat (CGVS, p. 13, 14 en 16). Het is opvallend dat u geen begin van bewijs kan voorleggen over deze belangrijke demarche naar aanleiding van een ernstige bedreiging als een poging tot een ontvoering.

U verklaarde dat u in 2008 voor het laatst problemen kende met de autoriteiten in Litouwen (CGVS, p. 12). Zo werd u om de drie maanden bezocht en lastiggevalen door wijkagenten. Daarnaast werd u 3 à 5 keer telefonisch bedreigd. U wist echter niet door wie. U verklaarde dat u geen klacht indiende tegen deze onbekenden omdat u niet wist bij wie u zou terecht kunnen (CGVS, p. 12-13). Het is echter opmerkelijk dat u geen bescherming zocht naar aanleiding van deze anonieme dreig telefoons. Verder verklaarde u dat u drie keer werd achtervolgd door een zekere J. (...). De eerste keer vocht u met hem, de derde keer bracht u hem naar de politie. U verklaarde dat u samen met de mensenrechtenactivist T. (...) naar het parket ging om klacht in te dienen. U verklaarde dat de politie u uitlachte en dat u van het parket geen uitleg kreeg (CGVS, p. 11). U kon echter geen enkel begin van bewijs voorleggen van de demarches die u in dit geval zou hebben ondernomen. Tevens verklaarde u dat u in 2007, 2008 en 2009 telefoons kreeg van de autoriteiten en dat agenten langskwamen die u wilden controleren, waarbij u hun huiszoekingsbevel wilde zien. U verklaarde dat u naar aanleiding van deze problemen naar de politie in Pabrade ging maar werd uitgelachen. In 2009 diende u officieel klacht in bij het parket (CGVS, p. 11). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Het is opvallend dat u over uw recentste problemen in Litouwen weinig bewijzen voorlegt, terwijl u over de strafzaak in 2006 een hele reeks documenten kan voorleggen, wat erop wijst dat u, jurist zijnde, alle correspondentie nauwgezet bijhoudt.

Ten derde haalde u verschillende problemen van uw gezinsleden en kennissen in Litouwen en Rusland aan. Allereerst stelde u dat uw zoon A. (...) werd beschoten in Litouwen (CGVS, p. 4, 6, 9, 14). Het ongedateerde artikel (doc 9) vermeldt dat uw zoon in Litouwen werd beschoten. Het artikel vermeldt ook dat een medewerker van het vluchtelingencentrum dit incident meldde aan de politie en stelde dat Litouwers volgens hem niets te maken hadden met dit incident. U stelde dat u naar de commissaris ging maar dat die niet wilde praten met u. U wist echter de naam van deze commissaris niet (CGVS, p. 14). Het medisch attest, dd 12/9/2006 (doc 13), betreft de opname van A. (...) in het ziekenhuis. De internetartikels in verband met uw zoon A. (...) (doc 11) betreffen zijn overlijden in Tsjetsjenië, na zijn terugkeer uit Litouwen. Ook de brief van een zekere "L. (...)", dd 25/10/2009 (doc 49), gaat over het overlijden van uw zoon A. (...). Het filmpje op uw USB-stick (doc 1, in uw bezit) bevat enkele onduidelijke beelden en amper geluid. U stelde dat dit filmpje over de dood van A. (...) ging (CGVS, p. 9). Dit filmpje bewijst niets over de problemen die u in Litouwen zou gekend hebben. Deze documenten over uw zoon A. (...) staven de problemen die u persoonlijk in Litouwen zou gekend hebben niet en bewijzen niet dat u in Litouwen ontoereikend bescherming van de autoriteiten zou hebben gekregen.

Daarnaast verwees u naar de problemen die uw zoon Ar. (...) in de Russische Federatie kende, en die hem ertoe aanzetten asiel aan te vragen in Zweden. De internetartikels in verband met uw zoon Ar. (...) (doc 12) betreffen de situatie van uw zoon. De documenten zeggen niets over de redenen waarom u Litouwen verliet en over de mate van bescherming die u bij de Litouwse autoriteiten zou hebben gezocht.

Verder stelde u dat uw toenmalige partner K. (...) en uw zoon A. (...) moeilijkheden hadden om Litouwen binnen te komen (onder meer door visaproblemen) en om nadien asiel te verkrijgen in Litouwen, ondanks de bestaande regelgeving over gezinshereniging in Litouwen. In uw verzoekschrift, dd 21/11/2003 (doc 35), vroeg u de Litouwse autoriteiten om uw gezinsleden naar Litouwen te laten komen, wat uiteindelijk ook gebeurde. Mevrouw B. (...) stuurde later een brief (doc 31) aan het UNHCR in Litouwen ter ondersteuning van de asielaanvragen van uw toenmalige partner K. (...) en uw zoon A. (...). De brief van het openbaar ministerie van Litouwen, dd 30/5/2006 (doc 24), gaat in op uw klacht over de weigering van hun vluchtelingenstatuut. Deze brief vermeldt dat uw ex-partner en uw zoon een tijdelijke verblijfsvergunning werd verleend door de Litouwse asielinstanties. Het feit dat uw gezinsleden moeilijkheden hadden om erkend te worden in Litouwen of er niet erkend werden, betekent niet dat uw gezinsleden onterecht niet op bescherming van de Litouwse autoriteiten zouden kunnen rekenen of dat u ten aanzien van Litouwen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

De ongedateerde brief aan de officier van justitie van Vilnius (doc 37) betreft de nagelaten hulpverlening aan Z. T. (...). Het antwoord van het Litouws parket dd 21/6/2006 (doc 25) gaat in op uw klacht betreffende het gebrek aan medische hulp aan Z. (...), die samen met u in februari 2006 werd aangehouden en opgesloten. Dit document vermeldt dat uw klacht werd behandeld en hierop een vooronderzoek werd gestart, met opgave van het nummer van het strafdossier. Het ongedateerde en handgeschreven verzoekschrift van Z. (...) (doc 38) omvat een klacht van Z. (...) over de slechte behandeling die haar en haar man te beurt vielen bij hun aanhouding. Deze correspondentie betreft de zaak van Z. (...). Deze documenten bewijzen niet dat u op onvoldoende bescherming vanwege de Litouwse autoriteiten kon rekenen. Uit deze documenten blijkt wel dat uw interventies bij de Litouwse autoriteiten ten voordele van Z. (...) ernstig werden genomen en een vervolg kregen.

De beslissing van de arrondissementsrechtbank van Vilnius, dd 1/3/2006 (doc 27), betreft het beroep dat uw voormalige partner K. (...) tegen haar gevangenisstraf indiende. De brief van het parket-generaal, dd 22/5/2006 (doc 18), is gericht aan K. (...), en niet aan u. Dit document betreft haar recht op verdediging en omvat enkele procedurele aspecten. Aangezien u intussen traditioneel gescheiden bent van K. (...) en K. (...) bovendien geen asielaanvraag indiende in België, zijn deze documenten onvoldoende relevant voor uw asielaanvraag in België. De documenten bewijzen in geen geval dat u op onvoldoende bescherming vanwege de Litouwse autoriteiten kon rekenen.

De bundel teksten (doc 14) betreft deels de problemen die u zelf in Rusland kende en die u ertoe aanzetten naar Litouwen te vluchten. Deze problemen zijn weinig relevant voor uw huidige asielaanvraag in België. Andere teksten uit de bundel betreffen uw asielaanvraag in Litouwen. Deze teksten bewijzen niets over de problemen die u na uw aankomst in Litouwen zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet Litouwen te verlaten. De bundel bevat ook teksten van L. V. (...), die actief zou zijn als mensenrechtenactiviste. Haar brief, dd 21/2/2006, gaat over uw arrestatie in februari 2006. Het artikel van L. V. (...), dd 13/4/2007, behandelt uw problemen naar aanleiding van uw arrestatie in februari 2006 en de beschieting en het overlijden van uw zoon A. (...) in Tsjetsjenië. Deze documenten reiken geen nieuwe elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u ontoereikende beschermingsmogelijkheden kreeg van de Litouwse autoriteiten.

Voorts haalde u het bezoek van een Russische FSB-generaal in Litouwen aan. U verklaarde dat u van de heer P. (...), medewerker van de VSD (veiligheidsdepartement van Litouwen), vernam dat de FSB-generaal P. (...) in de herfst van 2005 naar Litouwen kwam. U verklaarde dat de vervolgingen tegen u nadien zijn gestart (CGVS, p. 10). U kon echter niet hard maken dat uw problemen na of naar aanleiding van dit bezoek zouden zijn gestart.

Ten slotte vermeldde u dat u conflicten had met de heer S. (...), vertegenwoordiger van de VN in Litouwen (CGVS, p. 10). In uw handgeschreven brief aan de heer S. (...), vertegenwoordiger van het UNHCR in Litouwen, dd 14/2/2006 (doc 40a), verwijt u hem dat hij geen maatregelen nam te uwer bescherming. U diende echter geen begin van bewijs in dat u ooit een officiële aanvraag stelde bij het UNHCR.

Ten vierde vermeldde u de problemen die u in Litouwen kende met uw voormalige werkgever en met het arbeidsbureau. U stelde dat u in 2008 en 2009 werkte in Litouwen. U stelde dat dit werk officieel was en legde uw werkvergunning voor (doc 3). Hierna zou u een financieel conflict gehad hebben op uw werk. De firma waar u werkte, ging bankroet (CGVS, p. 4). U stelde dat u sinds december 2008 was ingeschreven bij het arbeidsbureau maar in december 2009 plots bleek uitgeschreven te zijn (CGVS, p. 9 en doc 47). Het Commissariaat-generaal moet opmerken dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend de sociaal-economische problemen die u in Litouwen zou hebben gehad, namelijk dat u geen werk vond. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie naar aanleiding van deze problemen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Uit uw verklaringen en voorgelegde documenten, waaronder verschillende antwoorddocumenten die van de Litouwse autoriteiten afkomstig zijn, komen bijgevolg onvoldoende overtuigende elementen naar voor waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die u van de Litouwse autoriteiten verkreeg, ontoereikend zou zijn. Bijgevolg dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in Litouwen in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw Russisch rijbewijs (doc 2) bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist. Uw officiersdossier (doc 19) bevat enkel informatie over uw identiteit en uw loopbaan als officier in Tsjetsjenië. Uw Litouwse arbeidskaart (doc 3) betreft uw werkvergunning in Litouwen. Uw Litouws reisdocument (doc 4) en de

verblijfstitels van u, uw vrouw en uw dochter A. (...) (doc 5) staven uw identiteit en de verblijfsstatuten die u en uw gezinsleden in Litouwen hebben. De kopieën van vier bladzijden uit het Russisch binnenlands paspoort van uw zoon A. (...) (doc 6) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot de identiteit van uw zoon. De vliegtuigtickets (doc 51) van uw ex-partner K. (...) en uw zoon A. (...) staven enkel hun reis van Minsk naar Kaliningrad. Al deze documenten bevatten geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen of de beschermingsmogelijkheden die u in Litouwen aansprak. Het tijdschriftartikel, dd 21/1/2010 (doc 50), behandelt de situatie van migranten en asielzoekers in Litouwen. Dit artikel zegt niets over uw persoonlijke situatie.

Daarnaast legde u verschillende brieven voor. De brief die u stuurde naar de voorzitter van het Litouwse parlement (doc 45) is ongedateerd. U beweert in deze brief dat u sinds februari 2006 al zes keer naar het parlement een brief had geschreven. Van deze andere zes brieven legde u geen enkel begin van bewijs voor. In de brief die u voorlegde, beschrijft u de vele problemen die u in Litouwen zou gekend hebben. U schrijft echter dat de strafzaak die tegen u werd gestart wegens gebrek aan strafbare feiten werd geschorst. U schrijft verder dat ex-communisten en KGB'ers Litouwen regeren. Ik wens te benadrukken dat u niettemin in 2003 door de Litouwse autoriteiten als vluchteling werd erkend. U vraagt de wetgever verder om een onderzoek te starten wegens uw "klacht". Allereerst is het niet duidelijk waaruit uw klacht aan het parlement precies bestaat, aangezien de brief behoorlijk ruim is en u in de brief niet duidelijk maakt wat u precies wil of verwacht van de voorzitter van het Litouwse parlement. Daarnaast kan niet verwacht worden dat een nationaal parlement een onderzoek instelt over de persoonlijke problemen die burgers kennen. Er kan van u, die jurist bent en bovendien voormalig Viceminister van Binnenlandse Zaken in Tsjetsjenië (CGVS, p. 4), verwacht worden dat u ervan op de hoogte bent dat wetgevende organen in rechtstaten normaal gezien niet bevoegd zijn om individuele klachtendossiers van burgers te behandelen. Ten slotte is Litouwen een rechtstaat en volwaardig lid van de Europese Unie. Het Commissariaat-generaal kan er niet van uit gaan dat het Litouwse parlement aanvragen op een onbillijke manier zou behandelen.

De brief van A. S. (...), dd 18/3/2006 (doc 21) is enkel een aanbevelingsbrief met een persoonsbeschrijving (CGVS, p. 8). Daarnaast legde u twee brieven voor van de zelfverklaarde mensenrechtenactivist T. J.(...) (doc 7 en 8). U stelde dat T. (...) mensenrechtenactivist is (CGVS, p. 4, 11 en 13). De opmaak van deze brieven is opvallend amateuristisch. Zo is de brief enkel in hoofdletters geschreven. Van gereputeerde mensenrechtenactivisten kan verwacht worden dat zij ervaring hebben met het opstellen van steunbrieven. Hierdoor ontstaat twijfel aan de geloofwaardigheid van T. J. (...) als mensenrechtenactivist. Bovendien zijn zijn beweringen dat Russische geheime agenten nog steeds actief zijn in post-Sovjetstaten, waaronder Litouwen, loze beweringen die niet worden hard gemaakt. De brief van Mevrouw S. (...), vertegenwoordiger van de Republiek Itsjkerië in de Baltische Staten, dd 20/3/2006 (doc 32), geeft geen inhoudelijke informatie over de strafzaak die tegen u bestond of de problemen die u in Litouwen zou gekend hebben. Uw handgeschreven en ongedateerde brief (doc 46) is gericht aan een "rechter", maar het is niet duidelijk welke rechter bedoeld is. Uit deze brief, waarin u uw grieven uiteenzet naar aanleiding van de problemen die u (eind 2005) kende om uw ex-vrouw en zoon naar Litouwen te laten overkomen evenals de problemen die u (kort daarop, namelijk in februari 2006) kreeg nadat uw vrouw en zoon vanuit Litouwen naar Duitsland probeerden te gaan, kan niet worden afgeleid of en wanneer deze brief is verstuurd. Uw ongedateerde brief aan het hooggerechtshof van Litouwen (doc 43) is een kopie, wat een beperkte bewijswaarde met zich meebrengt, en is moeilijk leesbaar. Ook deze documenten betreffen uw strafzaak en uw problemen in 2006. De brieven aan het arbeidsbureau in Litouwen dd 4/2/2010, 26/1/2010 en 8/2/2010 (doc 47) omvatten een discussie over uw in- en uitschrijving als werkzoekende. Al deze brieven bevatten onvoldoende aanwijzingen waaruit zou blijken dat de bescherming die u in Litouwen geboden werd, ontoereikend zou zijn of opgehouden zou hebben te bestaan.

Ten slotte blijkt dat de periode tussen uw laatste problemen in Litouwen en uw vlucht naar België opvallend lang was. U verklaarde dat u in 2008 voor het laatst problemen kende met de autoriteiten in Litouwen (CGVS, p. 12). Niettemin verliet u Litouwen pas in februari 2010 (CGVS, p. 5). Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in Litouwen.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw partner, A. P. (...) (OV 6.584.694), en uw dochter, E. C. (...) (OV 6.595.730), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorts moet het Commissariaat-generaal opmerken dat de door u aangehaalde medische problemen met uw hart en schildklier (CGVS, p. 16), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in Litouwen, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor

een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Onverminderd voorgaande, kan tot slot gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezien u de subsidiaire beschermingsstatus in Litouwen geniet, niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Litouwen kan worden teruggeleid."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van "de regels van behoorlijk bestuur" en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan "van de motiveringsplicht", wederom van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 52 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij meent tevens dat de bestreden beslissing met machtsoverschrijding werd genomen. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 en 14 van het EVRM. Voorts roept zij in een vierde middel de schending in van de artikelen 5 en 8 EVRM. In een vijfde en laatste middel ten slotte, haalt verzoekende partij "humanitaire gronden" aan. Zij stelt dat, indien het beroep tot hervorming van de bestreden beslissing niet gegrond zou worden verklaard, dit een "humanitair onrecht" zou uitmaken. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge hun onderlinge verwevenheid gezamenlijk behandeld dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 52 van de vreemdelingenwet en artikel 14 EVRM zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wets- en verdragsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.3. De Raad merkt verder op dat de schending van de artikelen 5 en 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

3.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht.

Hoewel verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal verzuimt om haar de beweegredenen van diens beslissing voldoende duidelijk te maken en dat de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen niet weergeeft waarop zij gegrond is, maakt zij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.6. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967." Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (verder: *Vluchtelingenverdrag*). Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: "De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze

vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: "Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging." De bewering van verzoekende partij dat de weigering van haar asielaanvraag voor de Belgische asielinstanties erop neerkomt dat zij naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid, mist derhalve feitelijke grondslag.

De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend. De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, § 1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

Uit de gegevens van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij in Litouwen als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat zij de vluchtelingenstatus op frauduleuze wijze heeft verkregen en evenmin dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg heeft verzoekende partij er geen rechtstreeks belang bij dat haar asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

3.2.7.1. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing "volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak" en dat de bestreden beslissing onjuist en onvoldoende gemotiveerd is "door middel van niet-bewezen veronderstellingen". Zij meent dat afdoende bewezen is dat zij aan systematische vervolgingen en bedreigingen in de zin van de Vluchtelingenconventie is blootgesteld nu zij meermaals werd bedreigd omwille van haar verleden als politicus en bijgevolg onvoldoende bescherming kon genieten in Litouwen. Verzoekende partij herhaalt dat zij zeer veel problemen kende in haar land van herkomst, reden waarom zij gevlucht is naar Litouwen. Ook in Litouwen kende zij echter verschillende problemen en was haar leven in gevaar. De plaatselijke autoriteiten konden haar onvoldoende beschermen. Zij heeft desbetreffend vele documenten bijgebracht.

3.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. De loutere stelling dat zij in Litouwen problemen heeft gekend en dat zij desbetreffend vele documenten heeft bijgebracht, is daartoe niet voldoende. Hierbij merkt de Raad eveneens op dat het, teneinde de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, evenmin volstaat om de problemen waarop haar asielrelaas gebaseerd is, te herhalen. Ook wenst de Raad er in dit verband op te duiden dat verzoekende partij geheel voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing door te stellen dat zij documenten heeft bijgebracht waaruit moet blijken dat haar leven in gevaar is in Litouwen. Verwerende partij motiveert immers op zeer nauwgezette wijze waarom de door haar bijgebrachte documenten geen bewijs kunnen leveren van haar bewering dat zij

effectief vervolging/ernstige schade riskeert in Litouwen. Waar verzoekende partij argumenteert dat onderhavige beslissing “volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak” en dat de bestreden beslissing onjuist en onvoldoende gemotiveerd is “door middel van niet-bewezen veronderstellingen”, constateert de Raad ten eerste dat verzoekende partij zich desbetreffend beperkt tot het uiten – en herhalen – van deze kritiek. Ook wijst de Raad verzoekende partij erop dat het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaaden heeft verricht, niet dienstig is. Immers, geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Zoals reeds werd gesteld, berust de bewijslast op de asielzoeker zelf. Voor de volledigheid wijst de Raad nog op hetgeen in punt 3.2.15., met betrekking tot de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en de vermeende machtsoverschrijding, wordt gesteld.

3.2.8.1. Betreft de – al dan niet – onrechtmatige vasthouding van verzoekende partij in 2006, herhaalt verzoekende partij dat zij hiervoor diverse klachten heeft ingediend bij de autoriteiten in Litouwen, omdat zij van oordeel is dat zij zonder enige gegronde reden werd aangehouden. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat het hier ging om intimidatie en dat er onvoldoende aandacht werd besteed aan haar klachten.

Zij beklemtoont dat men uit de vaststelling dat de Litouwse autoriteiten regelmatig hebben geantwoord op haar klachten, niet kan worden afgeleid dat zij er geen problemen zou hebben gekend. In haar opinie hebben de Litouwse autoriteiten haar klachten niet ernstig genomen en werd er onvoldoende daadwerkelijk onderzoek verricht naar haar verhaal en haar onrechtmatige arrestatie. Verzoekende partij oppert dat, gezien de autoriteiten weigerden om de zaak ten gronde verder te onderzoeken, zij blootstaat aan de willekeur van de plaatselijke autoriteiten. Het is perfect mogelijk dat zij nogmaals onrechtmatig wordt aangehouden, aldus verzoekende partij.

Voorts poneert verzoekende partij dat het feit dat zij advocaten heeft kunnen raadplegen, geen afbreuk doet aan de problemen die zij ondervond met de autoriteiten, aangezien zij nu juist omwille van deze problemen een advocaat heeft moeten raadplegen. Hieruit afleiden dat haar verhaal niet geloofwaardig zou zijn en dat zij geen gegronde vrees voor haar leven zou hebben, is volgens haar niet correct.

Tot slot stelt verzoekende partij dat zij duidelijke verklaringen heeft afgelegd omtrent de bijgebrachte documenten en dat de inhoud ervan primeert. De documenten tonen aan dat zij onrechtmatig werd vastgehouden door de Litouwse autoriteiten. Verwerende partij weerlegt niet dat zij onrechtmatig werd vastgehouden en dat de Litouwse autoriteiten hieromtrent daadwerkelijk een onderzoek hebben opgestart.

3.2.8.2. De Raad treedt verwerende partij bij waar zij desbetreffend het volgende repliceert op de in het verzoekschrift aangebrachte argumenten: “Verweerder antwoordt dat uit de bijgebrachte documenten duidelijk blijkt dat verzoeker een behandeling genoot conform de principes van een rechtstaat. Verzoeker lag immers zelf aan de basis van zijn voorlopige hechtenis, namelijk het feit dat hij ondermeer K. en A. vanuit Litouwen naar Duitsland liet vluchten. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat hij “onrechtmatig” behandeld werd omdat de Litouwse justitie daar een onderzoek naar verrichte dat uiteindelijk resulteerde in zijn vrijlating.

De bijgebrachte documenten werden in de bestreden beslissingen besproken en verzoekers vermogen enkel op zeer algemene wijze op te werpen dat verzoeker in Litouwen op onvoldoende wijze op de bescherming van de Litouwse autoriteiten zou kunnen rekenen. Dit is geen ernstige repliek op de analyse van de documenten.

De Litouwse autoriteiten antwoordden verschillende keren op verzoekers brieven, gaven hem de mogelijkheid om in beroep te gaan en verwezen hem door naar andere instanties indien ze niet bevoegd bleken om op verzoekers klacht te antwoorden. Uit de door verzoeker ingediende documenten kan worden afgeleid dat de Litouwse autoriteiten zich, ondanks zijn eventueel onterechte arrestatie, inspanden om verzoeker op de hoogte te houden van de verweermiddelen waarover hij beschikte om zijn arrestatie aan te vechten. Aangezien blijkt dat hij jurist van opleiding met 24 jaar werkervaring is kan bovendien van verzoeker verwacht worden dat hij er in slaagt om de juiste klachtinstantie te benaderen als hem werd uitgelegd bij welke instantie hij terecht kan met zijn klachten. Uit de betreffende documenten blijkt bijgevolg niet dat de Litouwse autoriteiten zijn klachten niet ernstig zouden hebben genomen en deze niet zouden hebben behandeld.

De documenten die verzoeker indiende in verband met zijn arrestatie en de daaropvolgende procedures in 2006, dus vier jaar voor zijn uiteindelijke vlucht naar België, tonen niet aan dat de bescherming die hij in Litouwen geniet, heeft opgehouden te bestaan. Hij reikte geen overtuigende elementen aan waaruit

zou kunnen blijken dat de bescherming van de Litouwse autoriteiten ontoereikend zou zijn en hij maakt niet aannemelijk dat hij ten aanzien van Litouwen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

In verband met de opmerking dat "het perfect mogelijk is dat verzoeker dat hij nogmaals onrechtmatig zal worden aangehouden" dient gesteld dat dit zonder meer een blote hypothese betreft. Overigens heeft zich van verzoekers vrijlating in 2006 tot zijn vertrek in 2010 geen dergelijk voorval voorgedaan."

De Raad wenst nog toe te voegen dat, waar verzoekende partij aanvoert dat het feit dat zij advocaten heeft kunnen raadplegen, geen afbreuk doet aan de problemen die zij ondervond met de autoriteiten, aangezien zij nu juist omwille van deze problemen een advocaat heeft moeten raadplegen, een loutere omkering betreft van hetgeen de commissaris-generaal in zijn beslissing heeft gesteld en dat het louter tegenspreken van de bestreden beslissing niet van die aard is om een ander licht te werpen op de motieven die erin vermeld staan. Ook herhaalt de Raad dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust, en het dus niet de commissaris-generaal, toekomt om de door de verzoekende partij voorgehouden problemen en gebeurtenissen te weerleggen. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekende partij, nadat zij in 2008 voor het laatst problemen kende met de autoriteiten, nog tot 2010 in haar onthaalland, zijnde Litouwen, is gebleven. Het feit dat zij haar vlucht zo lang uitstelde, ondanks haar bewering dat zij nogmaals onrechtmatig zou kunnen worden opgepakt, heeft als gevolg dat haar verklaringen des te ongelooftwaardiger overkomen.

3.2.9.1. Aangaande de problemen die verzoekende partij zou hebben gehad in Litouwen met personen van Tsjetsjeense afkomst, betoogt verzoekende partij dat zulk voorval duidelijk aantoonde dat haar leven ook in Litouwen niet veilig is. Deze problemen komen nog steeds voort uit de problemen die zij omwille van haar politieke activiteiten in Rusland heeft ondervonden. Verzoekende partij legt in haar verzoekschrift uit dat zij ook voor deze gebeurtenis een klacht heeft ingediend nabij de Litouwse autoriteiten, doch dat deze niet werd onderzocht. Deze autoriteiten konden haar evenmin voldoende bescherming bieden voor de bedreigingen die zij heeft ondergaan. Dat zij omtrent deze gebeurtenissen slechts enkele documenten kon bijbrengen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij deze problemen daadwerkelijk heeft ondervonden in Litouwen. Dit wordt niet weerlegd door verwerende partij, onderstreept verzoekende partij. Zij stelt dat de argumentatie van verwerende partij ook hier faalt, nu de bijgebrachte stukken de problemen immers aantonen.

3.2.9.2. De Raad stelt vast dat aangaande argumentatie niet meer inhoudt dat het louter herhalen van de eerder uiteengezette gebeurtenis met de benadrukking dat zij in Litouwen niet veilig is en het louter tegenspreken van hetgeen in de bestreden beslissing vermeld wordt. Zo staat in de bestreden beslissing te lezen dat verzoekende partij, naar aanleiding van de beschieting van haar zoon en de poging tot ontvoering een verzoekschrift zou hebben gestuurd naar de procureur-generaal van Litouwen, maar dat uit dit handgeschreven verzoekschrift niet kan worden afgeleid of en wanneer deze brief is verstuurd. Van de klacht die verzoekende partij zou hebben neergelegd, kon zij geen enkel begin van bewijs neerleggen, wat volgens verwerende partij opvallend is, enerzijds omdat het een zeer ernstige gebeurtenis betreft, anderzijds omdat verzoekende partij over haar strafzaak in 2006 dan wel een hele reeks documenten weet voor te leggen, wat erop wijst dat zij, als jurist zijnde, alle correspondentie nauwgezet bijhoudt. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, bewijzen de bijgebrachte stukken geenszins dat zij deze problemen werkelijk heeft gekend en dat de Litouwse autoriteiten haar geen of onvoldoende bescherming konden of wilden verschaffen voor zulke problemen. De Raad wijst er wederom op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij, die er dan wel in slaagt om 51 documenten neer te leggen ter staving van haar asielaanvraag, desbetreffend meer bewijsmateriaal kan voorleggen. Derhalve slaagt verzoekende partij er niet in om de vaststelling dat zij deze problemen niet kan aantonen door middel van bewijsstukken, te weerleggen.

3.2.10.1. Wat betreft de problemen die de familieleden van verzoekende partij in Litouwen en in de Russische Federatie hebben ondervonden, benadrukt verzoekende partij dat deze problemen gerelateerd zijn aan haar politieke verleden in Rusland. Verzoekende partij verdenkt de geheime dienst ervan achter verschillende van deze incidenten te zitten. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de motivering van verwerende partij dat de dood van haar zoon niet aantoonde dat zij zelf ook problemen

zou hebben gekend in Litouwen, een verkeerde gevolgtrekking is en een bewering uitmaakt die zelfs lasterlijk is te noemen. De dood van haar zoon toont wel degelijk aan dat men nog steeds op zoek is naar haar en dat men haar en haar familie nog steeds viseert.

Verder onderstreept verzoekende partij dat, het gegeven dat haar toenmalige vrouw en hun kind moeilijkheden hadden om tevens als asielzoekers te worden erkend en dat haar andere zoon naar Zweden is moeten vluchten, alwaar hij wel asiel heeft verkregen, tevens aantoont dat zij en haar familie problemen hadden met de Litouwse autoriteiten en dat die onvoldoende bescherming konden bieden. Verzoekende partij stelt dat zij hiertoe contact heeft opgenomen met de vertegenwoordiger van UNHCR in Litouwen, doch deze kon haar problemen niet oplossen.

3.2.10.2. De Raad stelt vast dat er in de bestreden beslissing duidelijk op wordt gewezen dat de problemen die de zonen van verzoekende partij, A. en Ar., in Litouwen/de Russische Federatie hebben meegemaakt, niet aantonen dat verzoekende partij persoonlijk problemen zou hebben gekend in Litouwen. De documenten/USB-stick met filmpje die verzoekende partij ter staving heeft neergelegd, betreffen louter de situatie van haar zoon en zeggen niets over de redenen waarom verzoekende partij Litouwen heeft verlaten. Evenmin wordt hiermee bewezen dat verzoekende partij in Litouwen niet zou hebben kunnen rekenen op een toereikende bescherming vanwege deze autoriteiten. De Raad volgt de redenering van verzoekende partij bijgevolg niet waar die stelt dat zulk incident wel degelijk als bewijs kan dienen voor haar bewering dat zij zelf vervolging/ernstige schade riskeert in Litouwen. Het tegendeel beweren van wat in de bestreden beslissing vermeld staat en het uiten van loutere hypothesen is niet voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij in Litouwen wel degelijk het risico loopt om te worden vervolgd en dat zij onvoldoende kan rekenen op de bescherming van de Litouwse autoriteiten.

De Raad wijst verder op de motivering in de bestreden beslissing dat het feit dat haar gezinsleden moeilijkheden hadden om erkend te worden in Litouwen of er niet erkend werden, niet betekent dat haar gezinsleden niet op bescherming van de Litouwse autoriteiten zouden kunnen rekenen of dat verzoekende partij ten aanzien van Litouwen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Hierbij wijst de Raad er tevens op dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal een brief van het Openbaar Ministerie van Litouwen heeft neergelegd (document 24), waarin wordt ingegaan op haar klacht over de weigering van hun vluchtelingenstatuut. Deze brief vermeldt tevens dat haar ex-partner en haar zoon een tijdelijke verblijfsvergunning werd verleend door de Litouwse asielinstanties. Uit dit bijgebrachte document blijkt derhalve wel degelijk dat haar klacht gehoor vond bij de Litouwse autoriteiten en dat aan hun eisen minstens gedeeltelijk tegemoet werd gekomen. Zo werd immers de toestemming verleend aan haar ex-echtgenote en hun zoon om naar Litouwen te komen, en werd aan de ex-echtgenote en hun zoon ook minstens een tijdelijke verblijfsvergunning toegekend.

Betreft de bewering dat het gegeven dat de andere zoon van verzoekende partij naar Zweden is moeten vluchten, alwaar hij als vluchteling werd erkend, tevens aantoont dat verzoekende partij en haar familie problemen hadden met de Litouwse autoriteiten en dat die onvoldoende bescherming konden bieden, merkt de Raad op dat haar zoon, Ar. in Zweden geen asiel heeft verkregen omdat hij niet op de bescherming van de Litouwse autoriteiten kon rekenen, maar omwille van de problemen die hij in Rusland had ondervonden. Uit het feitenrelaas blijkt immers dat hij in Moskou werd opgepakt door Kadyrovtsi, vervolgens werd meegenomen naar Tsjetsjenië, later werd vrijgekocht en hierna naar Zweden vluchtte.

Tenslotte, aangaande de stelling van verzoekende partij dat zij contact had opgenomen met de UNHCR vertegenwoordiger in Litouwen, maar dat deze persoon haar niet kon helpen, stelt de Raad dat verzoekende partij hier ten onrechte insinueert dat zij hulp vroeg aan deze persoon omwille van het gebrek aan bescherming in Litouwen. De bijgebrachte brief betrof immers een vraag ter ondersteuning van de asielaanvragen van haar ex-echtgenote en hun zoon A.

3.2.11.1. Met betrekking tot de problemen met het arbeidsbureau, laat verzoekende partij weten zich niet te kunnen vinden in de door verwerende partij gedane vaststelling dat zulke problemen niets te maken hebben met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, meent verzoekende partij dat deze problemen wel degelijk hun grondslag vinden in haar afkomst en (politiek) verleden.

3.2.11.2. De Raad wijst er nogmaals op dat het zonder meer tegenspreken van hetgeen de commissaris-generaal heeft weergegeven in zijn beslissing niet volstaat om afbreuk te doen aan de motivering in kwestie. Het komt verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij in gebreke blijft.

3.2.12.1. Verzoekende partij herhaalt nogmaals dat de commissaris-generaal onterecht, op basis van onjuiste motieven en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek, veronderstelt dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Ook herneemt zij haar argument dat verwerende partij uitgaat van algemene veronderstellingen, die niet gestaafd worden door concrete elementen of bewijsstukken, zonder haar situatie in concreto te hebben onderzocht, terwijl zij voldoende documenten heeft neergelegd die haar verhaal bevestigen. Gelet op de problemen en de bijgebrachte stukken, is het volgens verzoekende partij duidelijk dat de Litouwse autoriteiten haar veiligheid en die van haar familie niet kunnen waarborgen en dat zij overigens zelf diverse problemen heeft ondervonden met de Litouwse autoriteiten. Nogmaals benadrukt verzoekende partij dat de FSB, omwille van haar politiek verleden nog steeds naar haar op zoek is, en dat haar leven, indien zij terug zou keren, ernstig in gevaar zou zijn. Verzoekende partij geeft in dit verband nog aan dat zij hulp heeft gezocht bij diverse mensenrechtenactivisten. Dat dit ongeloofwaardig zou zijn omdat één van de brieven van “de mensenrechten” enkel in hoofdletters zou zijn, slaat nergens op en is absurd, zo meent verzoekende partij. Ook wenst zij nogmaals te onderlijnen dat haar klachten nabij de Litouwse autoriteiten niet ernstig werden genomen. De commissaris-generaal toont op geen enkel ogenblik aan dat verzoekende partij geen problemen zou kennen indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst of naar Litouwen.

3.2.12.2. De Raad meent desbetreffend opnieuw te kunnen verwijzen naar hetgeen in punt 2.2.7.2. werd gesteld. De Raad benadrukt nogmaals dat het louter herhalen van de asielproblematiek, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging en het louter tegenspreken van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld, niet voldoende is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij hulp heeft gezocht bij verschillende mensenrechtenactivisten en zij het absurd vindt dat dit ongeloofwaardig zou zijn omdat één van de brieven enkel in hoofdletters zou zijn, treedt de Raad verwerende partij bij waar die in haar beslissing motiveert dat van een zogenaamde gereputeerde mensenrechtenactivist kan worden verwacht dat die ervaring heeft met het opstellen van steunbrieven. Nu de voorgelegde brieven van de hand van deze mensenrechtenactivist dermate amateuristisch zijn opgesteld – zo zijn de brieven enkel in hoofdletters geschreven – kon verwerende partij met recht stellen dat er twijfel ontstaat omtrent de geloofwaardigheid van T. J. als mensenrechtenactivist. Hierbij wijst de Raad er wederom op dat men in casu tevens rekening dient te houden met het geheel van de motieven die in de bestreden beslissing vermeld zijn, en op basis waarvan kan worden besloten dat haar relaas – met name de problemen die zij in Litouwen zou hebben gekend en haar bewering dat zij niet kan rekenen op bescherming vanwege de Litouwse autoriteiten – niet geloofwaardig is.

3.2.13. De Raad merkt nog op dat hij niet inziet hoe het argument van verzoekende partij dat zij niet heeft kunnen antwoorden op de argumentatie van de tegenpartij, enig ander licht kan werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Immers heeft verzoekende partij middels haar verzoekschrift de mogelijkheid de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Uit onderhavig arrest blijkt dat zij hierin niet is geslaagd waardoor desbetreffende motivering onverminderd overeind blijft.

3.2.14. De Raad stelt vast dat verzoekende partij er niet in slaagt om aan te tonen dat de bescherming dat zij van de Litouwse autoriteiten kreeg, ontoereikend zou zijn. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen. Daarom kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus, met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Litouwen een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

3.2.15. Waar verzoekende partij een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur opwerpt en aanvoert dat geen duidelijk onderzoek werd gevoerd naar de ware toedracht van de zaak, waardoor de beslissing met machtsoverschrijding werd genomen, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal op 1 september 2011 werd gehoord. Hierbij kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, werd zij bijgestaan door haar advocaat en dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. Verder blijkt dat de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, waaronder de vele door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 16). Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast rust op verzoekende partij en het niet aan de verwerende partij toekomt onderzoek te voeren teneinde het voorgehouden feitenrelaas van de nodige bewijsvoering te voorzien. De Raad concludeert dan ook dat er noch sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, noch van machtsoverschrijding.

3.2.16. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat, indien haar beroep niet gegrond zou worden verklaard, dit een humanitair onrecht zou uitmaken, dient te worden opgemerkt dat er geen bepaling bestaat die toelaat louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Bovendien vereist de uiteenzetting van een rechtsmiddel dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan "humanitaire gronden" (RvS 8 december 2008, nr. 188.562).

3.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Wat betreft de persoonlijke problemen van verzoekende partij, beperkt zij zich in haar verzoekschrift tot de stelling dat zij problemen had met haar (ex) echtgenoot, en dat de plaatselijke overheid haar hiervoor geen bescherming kon verlenen. Aangezien haar in de bestreden beslissing nu net wordt verweten geen bescherming bij de Litouwse autoriteiten te hebben gezocht, kan deze loutere bewering geenszins overtuigen. Verzoekende partij toont niet aan voor de door haar voorgehouden problemen van familiale aard geen beroep te kunnen doen op de hulp en bescherming van de Litouwse autoriteiten.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT